

kiet og Spanien. Den danske delegation omfattede en række af rigsdagens medlemmer. Kongressen, hvis ærespræsidenter blev franskmanden *Léon Blum*, englænderen *Winston Churchill*, italieneren *de Gasperi* og belgieren *Paul-Henri Spaak*, havde ikke nogen officiel karakter, og alle deltagerne mødte som privatpersoner.

På kongressen vedtoges bl. a. en resolution, indeholdende en opfordring til de europæiske lande til at danne en økonomisk og politisk union og til snarest muligt at indkalde en europæisk forsamling, valgt af de deltagende nationers parlamenter med bl. a. den opgave at undersøge de juridiske og konstitutionelle problemer, der vil opstå ved oprettelsen af en sådan union.

Med Europakongressen var der skabt et godt grundlag for videre drøftelse indenfor de forskellige landes parlamenter og regeringer af planerne om et forenet Europa.

I England rejste mr. Churchill i juli 1948 spørgsmålet om Storbritanniens stilling til sagen. Mr. Churchills tanker gik i retning af en forsamling som beskrevet i Haag-resolutionen. Også mr. *Attlee*, den britiske førsteminister, viste sagen stor interesse, men fandt ikke, at tiden var moden til at skabe et sådant europæisk parlament. Den britiske regering så derimod gerne et europæisk ministerråd oprettet, hvis medlemmer skulle mødes med regelmæssige mellemrum og stemme efter mandat. Det var den britiske regerings opfattelse, at et egentligt europæisk parlament ikke ville få tilstrækkelig indflydelse og vægt. Den britiske regering foretrak derfor et lille handlekraftigt organ udpeget af vedkommende regeringer.

De franske synspunkter kom til udtryk under forhandlinger i den franske nationalforsamling i august 1948, hvor man tog til orde for et egentligt europæisk parlament, hvis medlemmer skulle repræsentere folkenes meninger. . . . .

Også den danske regering havde lejlighed til at drøfte disse problemer.

Den 27. august 1948 havde statsministeren besøg af en deputation fra den danske Europakomité, der overrakte ham teksten til de på Haag-kongressen i maj 1948 vedtagne resolutioner. Således som jeg omtalte i det andet høje ting under finanslovdebatten den 2. november 1948, foranledigede regeringen, at planerne blev drøftet på det nordiske udenrigsministermøde i Stockholm den 8.—9. september 1948. I det efter mødet udsendte communiqué hedder det bl. a. . . . . : „Udenrigsministrene, som var enige om ønskeligheden af at fremme samarbejdet mellem de europæiske lande på forskellige områder, var af den opfattelse, at en europæisk gruppe indenfor Den interparlamentariske Union ville være et egnet forum til drøftelse af, hvorledes dette samarbejde kan føres videre.“